

K. Kurlianski, A. Khait

Hãy đợi đấy!

BỘ TRUYỀN TRANH NÓI TIẾNG THẾ GIỚI VỀ
CUỘC ĐỐI ĐẦU LÝ THỦ GIỮA GÀ SỐ 1 VÀ CHÚ THÒ THÔNG MINH

K. Kurlianski, A. Khait

Họa sĩ: S. Bordiug

Hãy đợi đây!

6

Người dịch: Anh Cói

First News

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

Lễ hội mùa đông

Mùa đông.

Không khí trong lành, tươi mát. Những bông tuyết tinh khôi bông bênh rơi rơi. Sói quyết định đi trượt tuyết chơi.

- Được rit thuốc trong không khí trong lành mới tuyết làm sao! Lại được khoe bộ đồ mới toanh nữa, quá là khoái chí!

Hé-hé-hé!

Sói câm đói gãy trượt tuyết đáy một phát và lao như bay xuống dốc. Một cái dốc cao, dựng đứng. Cứ thế, Sói phóng vun vút. Tuyết bắn tung tóe. Gió ù ù bên tai. Không phải gió nữa mà phải nói là bão tố, lốc xoáy!

Cái khăn quàng cổ bay phấp phới trong gió. Một cái khăn len dài, sặc sỡ.

Nhưng, cái gì thế này!?

Chiếc khăn dài quấn quanh cổ Sói bỗng móc vào cành cây. Sói ngã giật ra sau. Gãy trượt tuyết văng một nơi, bàn trượt tuyết văng một nẻo. Thân Sói thì văng xuống một hố tuyết sâu. Hai chân chòng gọng lên trời.

Sau một hồi hì hục cào cấu, bấu víu, cuối cùng Sói ta cũng bò lên được.

Rùng mình.

Nhìn quanh.

Stop! Ai đang trượt băng đảng kia thế nhỉ? Trông quen quâ. Không lẽ là thằng Thỏ?

Đúng là thằng nhóc rồi! Quà là trái đất tròn! Không ngờ lại gặp chú mày ở đây!

Thỏ ta thì cứ vô tư trượt, không nghi ngờ gì cả. Chú thả mình trên đồi giày trượt, lướt băng băng trên mặt băng và về những đường cong uốn lượn. Tinh thần chú sáng khoái, bay bổng còn bé ngoài thi khôi chè: gọn gàng, thon thả, xinh đẹp.

Có cảm tưởng nhu không khí trong lành và tinh thần lạc quan đang khiến chú tươi trẻ, khỏe mạnh ra.

- Hừ, không sao! - Sói ta cười khẩy. - Chú mày sẽ tha hồ mà trượt! Böyle giờ ta sẽ nói chuyện với chú mày!

Nói thế nhưng làm sao Sói tiếp cận được Thỏ đây? Thỏ có đôi giày trượt băng còn Sói thì ngoài đôi chân trần, chả có gì khác. Mà trên mặt băng trơn trượt này, không có giày trượt thì chẳng làm ăn gì được. Đây là chưa kể có thể té gãy cổ như chơi. Mà gãy cổ mình chứ không phải cổ Thỏ.

Sói đưa mắt nhìn quanh. "A ha! Có giày trượt tuyết rồi!". Sói dời mắt về một cái ghế gần đó, chị Sóc đang ngồi ướm thử đôi giày trượt. "Chắc chị ta cũng đang định ra sân, trượt chung với Thỏ đây. Hừm...". Nghỉ rồi, Sói nhẹ nhàng bò tới chỗ chị Sóc, ném một đúp ghế nháy bổng lên, lật chị Sóc bõn nhão. Đôi giày văng ra. Nhanh như chớp, Sói giơ tay ra đón. Mỗi tay chụp một chiếc rồi chọc chân vào xó thử. Nhưng khốn nỗi giày của chị Sóc thì nhỏ mà chân Sói thì to nên vừa xó vào, giày đã rách toác ra. Vì vậy Sói ta chỉ xó được gót chân, còn các ngón chân thì thò lò ra ngoài.

- Không sao. Cái quan trọng là giờ này có thể trượt!

Sói lao như bay đến chỗ Thỏ. Băng bắn tóe dưới chân.

- Chào! Thế là chúng ta lại gặp nhau!

Sói nói và đưa tay trái ôm eo Thỏ, còn tay phải nắm tay Thỏ, lướt theo kiểu nhảy Valse. Sói nhìn Thỏ áu yếm, nhún người trượt và... bát đầu nhảy cặp. Với Sói là nhảy tự do, còn với Thỏ là nhảy bắt buộc. Một vòng, hai vòng. Sói tung Thỏ lên rồi chớp Thỏ trên không...

Đến lúc này thi Sói nới hưng ôm Thỏ cung thỏ lướt nhẹ
và vê lén trên mặt băng câu nói nằm lòng của mình:

Hừ, Thỏ, hãy đợi đấy!

Bây giờ chỉ còn phải đặt một dấu chấm than. Sói lướt nhẹ, vẽ phân trên cửa dấu chấm than. Chỉ còn đặt một dấu chấm nữa là xong. Sói bế Thỏ nhảy lên và thả mình xuống. Nhưng thật không may, lớp băng dưới chân Sói vỡ... Và Sói rơi tõm xuống hố nước. Rơi xuống đúng cái dấu chấm.

Hù, Thỏ... Hãy đợi đấy!

... Cây thông năm mới. Đèn chớp chớp nháy nháy. Trong Cung điện Mùa Đông đang diễn ra lễ hội hóa trang. Thú rừng nhảy múa, ca hát.

Sư Tử, Hươu cao cổ, Đà Điểu, Cáo, Ngựa vằn... tất cả như một – đều trong bộ đồ hóa trang. Thật khó lòng mà nhận ra đâu là Cáo, đâu là Dê, đâu là...

Đâu là Thỏ? Chú Thỏ đáng yêu của chúng ta đâu? Đâu là chú Thỏ của Sói?

Sói cứ đi lòng vòng nhìn chằm chằm vào lũ thú dự lễ hội. Không! Nói đúng hơn là nhìn những chiếc mặt nạ. Chú Thỏ của ta nấp sau mặt nạ nào đây? "A, ha! Hình như đây rồi! Lần này thì khó lòng thoát néo chú nhóc!". Sói nhào tới, đầm thịnh thích vào bộ ngực vạm vỡ. Quái! Ngực Thỏ xẹp lép sao đây lại vạm vỡ thế này? Ô, không phải Thỏ mà là... Gấu. Một bắc Gấu đeo mặt nạ Thỏ.

Lúc này Gấu tức giận, lột phăng cái mặt nạ ra, gầm lên:

- Mày đấm ai thế hả, thằng Sói ngu?

Nói rồi thóp cổ Sói ném vào góc tường. Đá thế, như để hạ nhục Sói, bác Gấu còn lấy cái mặt nạ Thò của mình đeo lên mặt Sói.

Ngồi trong góc với cái mặt nạ Thò trên mặt, Sói ta vô cùng đau khổ. Sao lại nhận nhầm bác Gấu đeo mặt nạ Thò ra Thò cơ chứ! Sao lại có thể để một chuyện như thế xảy ra!

Vừa kịp hoàn hồn, Sói nhà ta bỗng nhìn thấy một con Sói lướt qua trước mắt. Nhưng nhìn nó cứ là lạ, nhỏ nhó đáng ngờ thế nào ấy. Stop! Hừ đó không phải Sói mà là Thò - một thằng Thò đeo mặt nạ Sói. Böyle giờ thì đừng hòng lừa ta! Đích thị là thằng Thò. Sói tiến lại, khêu nhẹ:

- Nay, cậu là ai thế?
- Là Sói! - Thò ngang nhiên đáp.

- Sói?! - Sói phi cười. - Sói?! Ôi, trời ơi! Buôn cười quá đi mất! Thứ nhìn lại mình đi! Mày mà là Sói cái nỗi gi! Ha-ha-ha! Sói!

Sói ta cười bò ra sàn. Trong lúc Sói ôm bụng cười thì Thò ba chân bốn cẳng lăn mắt tăm.

Lúc này trong phòng bắt đầu chương trình ca nhạc. Một ông già Tuyết bước ra sân khấu. Trông cứ là lạ thế nào ấy, nhỏ xíu chẳng ra dáng ông già Tuyết gì cả. Nhìn lại be bé giống Thò. Và, đúng rồi! Mặc dù đeo bộ râu quai nón trắng muốt nhưng hai cái tai Thò dài ngoằng vẫn thò lò dưới lớp mũ. Khán giả hò reo, cười ché nhạo:

- Ông già Tuyết! Ôi, ông già Tuyết!

Chi còn thiếu nàng Bạch Tuyết. Thé là đám đông khán
già lại réo gọi:

- Bạch Tuyết! Bạch Tuyết đâu!

Nàng Bạch Tuyết xuất hiện. Áo choàng lông, bím tóc dài.
Hai hàm răng của nàng trông phát khiếp!

Ông già Tuyết - tức là chú Thò của chúng ta nhún nhảy,
hát:

Bạch Tuyết, hãy nói cháu đã ở đâu?

Hãy nói xem, cháu yêu, công việc thế nào?

Nàng Bạch Tuyết nhún nhảy cất tiếng hát đối:

Ông già Tuyết, cháu nhớ ông quá chừng

Nhớ ông cháu đã khóc hết nước mắt!

Đến lúc này Thò ta hứng chí hô:

- Nào mọi người, chúng ta cùng nhảy!

Rồi lảng lặng, chú vừa nhảy vừa đi vòng vòng dùng dây
micro quấn quanh người Sói. Còn Sói thì không biết gì, cứ
cất tiếng hát lanh lanh:

Không, ông già Tuyết...

Không, ông già Tuyết! Hãy đợi đấy!

Nhưng lúc này Thỏ đã không còn nghe được tiếng hát của Sói nữa. Chủ đã cao chạy xa bay. Như súc tinh, Sói ném micro xuống đinh bò chạy tim Thỏ nhưng khôn nỗi bị dây micro quấn quanh nên té lán quay ra sàn.

Trong lúc ấy lê hội hóa trang vẫn tiếp diễn. Cuối cùng thi Sói cũng cởi được sợi dây cuốn quanh người, gương đứng dậy, quẳng quăng chạy tìm Thỏ.

- Nó ở đâu? Giấu mình dưới cái mặt nạ nào? Á, đây rồi! Bây giờ chú mày dám đeo cà mặt nạ Sư Tử cơ đấy! – Sói cười sung sướng.

Thế nhưng lần này Sói ta lại nhầm. Sói đãm bỗ vào một báu Sư Tử thật. Thế là lại phải nháo nhào bò chạy thoát thân.

Đọc đường, Sói gấp hai báu Gấu đang chơi trò “Nhảy bao tải”. Hai báu Gấu to đùng đứng đó, mỗi báu cầm một cái bao trên tay. Thỏ nhanh chân nhảy vào một cái bao tài và cù thế nhảy lò cò. Còn Sói thì định không thèm nhảy vào bao, cù thế mà đuổi Thỏ thôi. Nhưng đâu được! Phải tuân thủ luật chơi chứ! Thế là Sói liền bị hai báu Gấu thompson, tống vào bao, sau đó lấy một sợi dây cột miệng bao lại, xô ngã và cù thế mà lăn!

Trong lúc đó, Thỏ cù thế nhảy một cách điêu luyện. Chú nhảy đến một cánh cửa rồi chui ra khỏi bao. Chờ cho Sói lăn đến, chú mới lấy bao tài tròng vào và lấy dây cột lại. Thế là Sói bị cột cứng. Trên bao tài, dưới cũng bao tài. Còn bên trong là cái gì nữa - chỉ có trời mới biết! Cái bao cù thế lăn tròn trên sàn gỗ rồi lao theo cầu thang. Cuối cùng cái bao tài-Sói cũng dừng lại cạnh một đống bao. Gán đó là một cái bàn, cạnh bàn là một chị Heo đeo kính cận. Chị cận nặng gân như không nhìn thấy gì. Mắt kèm nhèm, chị cù thế cầm kim may các tấm thẻ để mấy chữ “Quà tặng” vào các bao. May xong thì hát sang một bên và may cái khác. Đến lượt bao tài-Sói. Một

cái bao to, không theo quy cách gì cả. Chắc là bao tài của ông già Noel, nhiêu quà lăm đăm! Một cái bao tài dày và nặng. Đã thế thi phải dùng kim may to, dài. Nghĩ vậy chỉ Heo lấy một cây kim to, vung lên thọc một nhát thật mạnh.

Cái bao tài bóng quẩy mạnh. Có tiếng kêu thất thanh. Sói tung bao tài vùng chạy...

Đúng lúc đó thi Thò xuất hiện. Chú hoảng hốt! Chạy đâu bây giờ? Chợt thấy một đường cáp treo với những chiếc cabin chuyển động hướng lên núi, Thò nhảy một cái lên cabin và cứ thế được nâng cao.

Cùng lúc, Sói cũng vừa chạy đến. Thấy Thò ngồi trong cabin, Sói thầm nhủ "*Không lê để cho nó chạy thoát!*".

Đúng lúc đó thi cabin chờ Thò ghé sát đến. Sói với tay nhảy lên nhưng hụt. Thò được thế cười khì khì:

- Thế nào bác Sói, gân xịt mà không làm gì được à?

"*Tao sẽ ăn thịt chú mày!*" - Sói nhù thâm thế rồi đứng lên cái ghế chờ ở nhà ga. Đoán chừng khoảng cách từ ghế đến đường cáp treo, Sói chắc mẩm: "*Ta sẽ với được thôi!*". Nghĩ thế, Sói nhò nước miếng vào hai chân trước, nhảy và chộp được sợi dây cáp. Treo mình lủng lẳng.

Nhin xuống, thấy mình đang mỗi lúc một gân Thò, Sói nháy mắt, cười hé hé.

- Thế nào, Thò yêu? - Sói cười hỏi trích thượng - Chẳng lẽ gặp nhau mà chú mày không mừng?

- Mung chú, rát mung nua la đăng khác! – Thò nói và đưa hai chân trước thọc nách Sói.

Sói nhót qua kèu oai oái:

- Ôi, Thò! Chu mày thôi đi! Đừng thọc nách ta nữa!

Sói quằn quại, lùng lảng trên dây cáp như một miếng gié rách. Cười chảy cả nước mắt.

- Thế nao bác Sói, không thích bị thọc nách à? Thế càng tốt! – Thò nói và cang thọc nách mạnh hơn.

Sói không chịu nổi, buông tay khỏi sợi cáp và thả mình rơi xuống ...

Từ hẻm núi chỉ còn nghe tiếng vọng lại:

...Thò...!... Thò - háy - đợi - đấy!

Sói rơi thẳng xuống hẻm núi. Do tác động của tiếng vọng, tuyết từ hẻm núi rùng mình lở xuống. Sói thấy thế chỉ còn biết rùa thầm:

- Hù, Thò háy đợi đấy!

Nhưng đã quá muộn. Tuyết lờ àm àm và trôi xuống mỗi lúc một nhanh, cuốn theo tất cả những gì trên đường. Rồi dòng tuyết ào ào đổ sau lưng Sói. Sói ba chân bốn cẳng chạy thoát thân. Thế nhưng dòng tuyết mỗi lúc một đáng sợ hơn. Đến phút cuối cùng, cũng may Sói nhảy lên bám vào được một cành cây và gào lén:

- Hù! Thò, háy đợi đấy!

Chuyện ti-vi

Một bữa nọ Sói ngồi nhà xem ti-vi. Bóng đá - một trận đấu vô cùng hấp dẫn. Trên bàn, cạnh Sói là một con cá khô vobla rất ngon. Uống với bia thì tuyệt!

"Hay thật! - Sói nghĩ - Nếu mình ăn con cá khô này thì liệu ti số trận đấu có thay đổi không ta? Liệu đội của mình có thắng hay lại thua như bao lần khác đây? Nếu mình ăn mà đột nhiên thắng thì sao? Phải thử xem sao!".

Ai đã ăn cá vobla rồi thì biết, trước khi ăn phải đập cho nó tróc vảy và mềm ra. Đó là nguyên tắc. Chúng tôi không chắc làm như thế cá có thực sự mềm ra hay không, hay đó chỉ là vì nguyên tắc.

Sói cầm đuôi con cá vobla trên bàn và theo nguyên tắc, cứ thế mà đập. Gặp cái gì Sói đập vào cái nấy: đập vào bàn, đập vào ghế, đập vào cái khay... Chán, Sói lại đập vào ấm trà, vào bộ tách... Nhưng khổ nỗi, đập mãi mà con cá cũng không mềm ra được chút nào! Thế là Sói điên tiết đập vỡ mọi thứ trong phòng. Nhưng cũng chả được tích sự gi!

Rồi trong phòng cũng chỉ còn cái ti-vi là nguyên vẹn. Và như trêu ngươi Sói, trên ti-vi đột nhiên lại chiếu chương trình về Thỏ - chương trình “Chúc bé ngủ ngon!”.

- Có một thuyền trường dung mahan...

Sao?! Thế mà hát được hả? Sói ta không thể chịu được một sự nhục mạ như thế bèn vung con cá khô lên và phang thẳng vào chú Thỏ đang hát. Thế là vật dụng duy nhất còn lại trong phòng là cái ti-vi cũng vỡ nốt. Chỉ còn độc cái màn hình. Và không hiểu sao Thỏ vẫn vô tư hát trên cái màn hình ấy.

- Hãy cõi lên, cõi lên thuyền trường...

Thấy thế Sói ta cẩn trọng ôm cái màn hình đắt tiền lên kê và cầm cây gậy vung lên...

Ba... ặc!

Cái màn hình vỡ tan thành từng mảnh.

- Hù, Thỏ... liệu hòn đấy!

Đập xong cái ti-vi, Sói ba chân bốn cẳng chạy. Sói chạy đi đâu? Tất nhiên là chạy đến tháp truyền hình Ostankino, đến thẳng trung tâm truyền hình. Để làm gì? Để băng mọi cách tìm ra Thỏ. Phải tính sổ với Thỏ. Tính đủ! Tính sổ không chỉ với mình Thỏ mà cả với cái đài truyền hình đáng ghét, cho chưa cái thóit cứ đưa Thỏ lên ti-vi đi!

Và đây, Sói ta đang ở trong trung tâm truyền hình. Sói sải bước dọc theo hành lang rộng, dáo dác tìm Thỏ. Ở đây có rất nhiều studio, nhiều phòng, nhiều cửa. Không biết Thỏ ở phòng nào, sau cánh cửa nào đây?

Sói ghé mắt vào một phòng. Trong phòng là một chiếc xe tăng to đùng. Từ màn hình, một họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào Sói như chục: băng...băng...băng...

- A-a-a-a-a-a!!! - Sói gào lên. Hết hồn, Sói bỏ chạy và sập cửa cái rầm.

Trong khi ấy, Thỏ vừa diễn xong và đang thả bộ dọc một hành lang gần đó. Lúc này chú không mặc bộ quân áo lính thùy nữa mà đóng bộ đồ bình thường. Có lẽ chú đã kịp thay đồ cho thoải mái. Với nụ cười rạng rỡ, chắc chú đang vô cùng thỏa mãn. Còn phải nói! Tất cả đều tuyệt vời. Hàng ngàn người đã nhìn thấy chú trên ti-vi. Không! Sao lại chỉ có hàng ngàn người! Phải đến cả triệu người ấy chứ. Trong số đó chắc có cả bố mẹ chú. Giờ này chắc bạn bè của bố mẹ chú đang gọi điện thoại chúc mừng tới tấp! Chú thật nổi tiếng và tài năng! Phải nói là "Một chú Thỏ xuất chúng!". Bố mẹ chú mới may mắn làm sao khi sinh được một đứa con tài năng như thế!...

Đang đi, đột nhiên Thỏ khụng lại: "Ai kia?! Không lẽ là Sói?". Đúng thế thật. Trước mặt Thỏ là Sói. Sói đứng cách Thỏ chừng hai bước và đang nhìn Thỏ chằm chằm.

Vinh quang đã dần chũi đến nước này đây! Thỏ không còn hơi đau mà mơ mộng nữa. Bây giờ thì lo vắt chân lên cổ mà chạy...

Thỏ lao vào một studio. Trong studio lúc này đang ghi âm một ban nhạc Jazz. Năm nhạc công đang chơi ghi ta. Một nhạc công bộ gõ vắng mặt. Có lẽ chỗ đó đang chờ Thỏ...

Sói cũng lao vào studio. Ké nào đang chơi trống kia?

**Không lẽ là thằng nhóc Thò? Thị hắn chứ ai! Thò - nghệ sĩ
trống?**

- Chủ mày là nghệ sĩ trống, còn ta đây cũng kém cạnh gì?

Sói vớ ngay lấy một cây ghi-ta rồi nhập vai với các nhạc công ghi-ta đang chơi. Thế nhưng khốn nỗi Sói thì cứ chơi, nhưng ghi-ta thì không phát ra tiếng.

- A... hal – Sói tự nhủ. – Cái này không phải ghi-ta thường mà là ghi-ta điện. Mà đã là ghi-ta điện thì phải cắm vào ổ điện thôi...

Nghĩ thế Sói cắm dây cây ghi-ta vào ổ điện - một ổ điện cao thế. Dây ghi-ta tóe lửa. Sói bị điện giật, giãy giụa gào lên:

- Ai..ia...ia..ia ai!!!

Mấy nhạc công ghi-ta khác hòa theo:

- Ai...ia...ia...ai!!!

- Ôi...oooo-oooo - Sói gào.

Các nhạc công khác cũng:

- Ôi...oooo-oooo!!!

Cây ghi-ta không chịu nổi dòng điện cao thế nên nổ tung. Lúc này chỉ còn Sói ta trơ ra, mặt mày đen nhém và bộ quần áo cháy sém. Sói hé mắt nhìn quanh. Không thấy ai cả. Điện tiết, Sói ta gào lên:

- Hừ, Thò! Hãy đợi đấy!

Còn Thò vẫn vát chân lên cổ chạy dọc hành lang kiểng

chỗ trốn. Sói chủ bắt hạnh thế, suốt đời cứ phải chạy trốn Sói!

Mà nói thật, chú có lỗi gì đâu nào? Không lé cây ghi-ta chơi không ra tiếng là lỗi của chú? Không, đó không phải là lỗi của chú.

Thế mà của đáng tội, đi đâu cũng bị Sói đuổi!

Và đây Sói đang đuổi theo Thỏ. Sói lao vào một studio và thấy mấy bác Gấu - diễn viên nhào lộn đang xếp hình kim tự tháp. Dưới cùng là một bác Gấu lực lượng, bám quanh bác là mấy chú Gấu con. Còn trên đầu bác là... Không, đó không phải là Gấu... mà là... là chú Thỏ của chúng ta. Chú cũng đang tập làm diễn viên nhào lộn!

- A ha! Thị ra là chú mày! - Sói tự nhủ rồi tiến tới chỗ các diễn viên Gấu đang xếp hình kim tự tháp. Cùng lúc, Thỏ đứng trên đầu bác Gấu vỗ tay ra lệnh: "A lê!". Thế là lù Gấu và Thỏ thi nhau đổ sập xuống người Sói. Cứ thế, cả bọn đứng dậy xếp thành một kim tự tháp mới trên lưng Sói.

Sói cong lưng, rut cổ chịu đựng. Được một lúc thì Sói ta không thể nào chịu nổi nữa. Sói khuya chán gào lên:

- Hừ, Thỏ... – rồi đổ sụp xuống...

Trong khi đó Thỏ đã kịp chạy trốn vào một studio khác. Lần này chú cài trang thành một chàng ngự làm quân. Với thanh kiếm trên tay, lúc này khó kẻ nào dám dung tới chú!

Nhưng o đói làm gì có chuyện Sói sợ Thỏ. Sói liền vớ ngay cây gậy đánh golf. Đáu thì đau! Quá lám thi cúng nhu trong phim "Ba chàng ngự lâm quán" là cung! Thật khó cho Thỏ. Ngay cà D'Artagnan cung kho đờ nỗi mót cay gày đánh golf huống hó là Thỏ! Va Sói đã dồn Thỏ vào một góc. Chỉ suýt chut nữa thôi là Sói đã đánh văng thanh kiếm trên tay Thỏ.

Song thật may mắn làm sao, Thỏ đã tìm ra lối thoát. Chú nhảy lên và dùng kiếm chặt đứt dây đèn chùm treo lơ lửng trên trần nhà. Cả chùm đèn đổ sụp xuống đè lên Sói...

Lại một studio nữa. Ở đây một chú Mèo đang trình diễn một màn ảo thuật.

Một cái rương to. Ai muốn vào cứ vào. Đều vừa hết. Dù đó là một chú Chuột nhắt hay thậm chí một bắc Voi. Lúc đầu, một chú Chuột nhắt xung phong chui vào, sau đó đến Voi. Còn lúc này là kè nào đây? Mèo mờ rương và vô cùng ngạc nhiên: Thỏ ư? Sao Thỏ lại chui được vào rương cơ chứ?! Tại sao? Tại sao? Ngay cả Thỏ cũng không biết nữa. Chẳng qua phải chạy thoát thân nên mới ra cơ sự.

- Em phải chạy để khỏi bị Sói ăn thịt. - Thỏ giải thích.

- Trốn Sói ư? - Ảo thuật gia Mèo hỏi lại. Sau đó Mèo nhìn Sói, rì tai Sói nói một điều gì đó rồi vung cây đũa thần lên. Võ hai tay vào nhau và...

Sói tinh dlinky trong căn phòng của mình, trong tay vẫn cầm nguyên con cá vobla.

Thế mới gọi là ảo thuật chứ!

- Hừ! Thỏ, hãy đợi đấy!

Trên công trường xây dựng

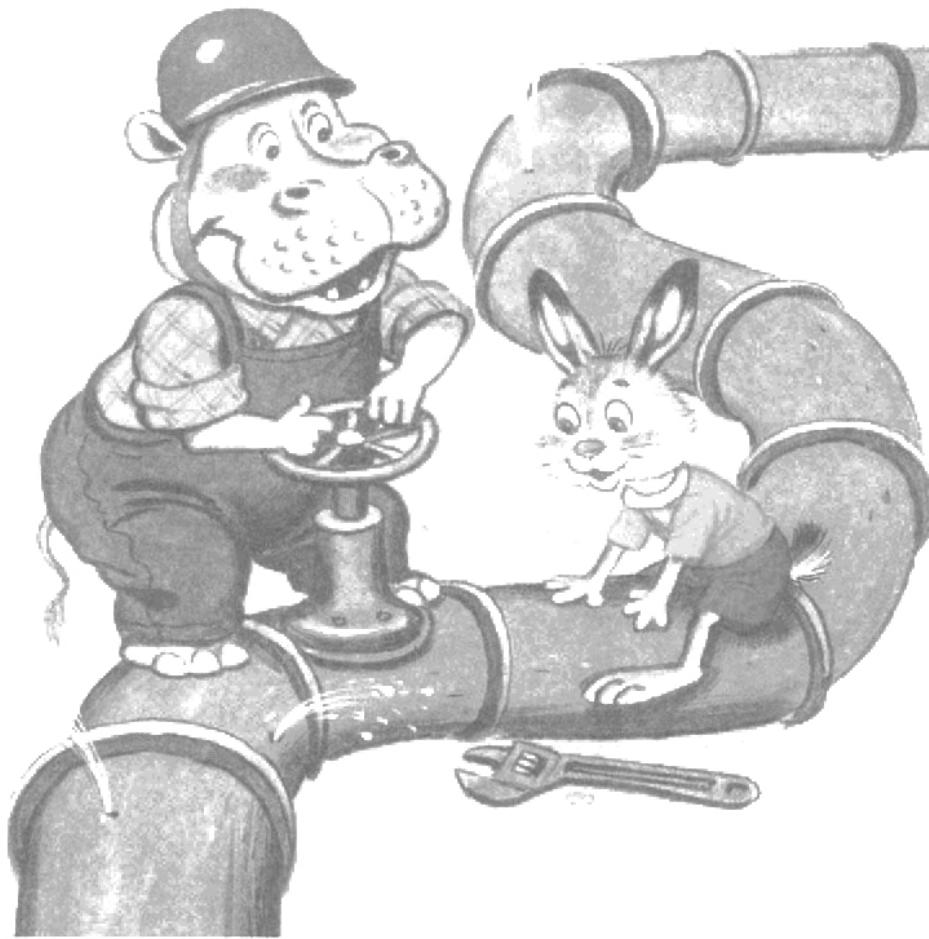
Một bữa no, Thỏ đến một công trường xây dựng. Công trường không đâu xa mà ở ngay cạnh nhà chú. Ở đấy suốt ngày đêm lúc nào cũng ồn ào sôi động. Thỏ muốn biết người ta đang xây cái gì ở đấy mà tấp nập đến vậy. Thật không ngờ là khi Thỏ đến thì Sói cũng đang có mặt ở đấy. Thực ra Sói đến là vì một nguyên do khác.

Thỏ không thấy Sói là vì Sói không đi vào công trường bằng cửa chính mà chui qua hàng rào. Từ công nhân xây dựng ra, hầu hết mọi người đều chui qua đó vì nó tiện lợi và gân.

Thỏ lượn lờ khắp công trường, ngắm nhìn máy móc, thiết bị xây dựng.

Sói cũng lượn lờ khắp công trình nhưng không nhìn ngắm gì ngoài Thỏ. “Chú nhóc mới dè thương, sạch sẽ, bóng mượt, thơm thịt làm sao! Không sao. Chú mày không còn được lượn lờ bao lâu nữa đâu!”

Cứ thế Thỏ nhìn ngám may moco, con Sói thi ngám Thỏ.
Các bác Hà Ma thi cậm cui làm việc, không nhìn ngám ai ca.
Công trường là nơi làm việc chứ không phải nơi nhìn ngám!
Phải đào móng, sáp gạch, trộn hồ, đổ bê tông... Nhà sáp bàn
giao, công việc còn ngập đầu.

Thò đót nhiên nhìn thấy Sói. Còn Sói đứng đáy vờ như không thấy Thò.

Bác Hà Mã đến hỏi Sói:

- Sao cậu không làm việc? Như thế là không được! Đã đến công trường là phải làm! Công trường là nơi làm chứ không phải chỗ ngâm. Muốn ngâm khi nào xây xong hẵng ngâm! Đi làm đi. – Bác nói và bốc một bao xi măng đặt lên vai Sói và quát: - Khuân đi!

Không biết làm gì hơn, Sói đành còng lưng rụt cổ vác. Vác xong Sói lại đứng ngầm Thò. "Ôi, một chù Thò mới dê thương, xinh đẹp, ngọt thịt và đáng ghét làm sao! Bác may chỉ cần ngoạm một cái là xong!"

Bác Hà Mã lại xuất hiện.

- Sao, không có việc gì làm à? - Bác nhìn Sói hỏi. – Thế thì khuân cái ác quy này lại đằng kia. - Bác nói và bê cái ác quy nặng đặt lên lưng Sói. – Khuân đi!

Sói không dám cãi lời, chỉ lảng lặng còng lưng khuân. Ai mà dám cãi lời bác Hà Mã! Hơn nữa, đó không phải là một bác Hà Mã bình thường mà là một bác Hà Mã làm cai.

Khuân xong, Sói lại đứng chống nạnh ngầm Thò. Nhưng lúc này Sói phải đứng ngầm từ xa vì sợ Hà Mã nhìn thấy. Đúng như dân gian vẫn bảo “Tránh Voi chặng xáu mặt nào”.

Vừa ngầm, Sói vừa nghĩ cách tóm được Thò. Làm sao đây?

Cuối cùng Sói cũng nghĩ ra được một kế hoạch táo bạo.

Có một cái ống nước bên cạnh, một đầu nằm ngay cạnh

Sói, còn đâu kia gán Thỏ, Cà Thỏ lân bắc Hà Ma đều không để ý khi Sói chui vào và lẩn theo ống nước bị mài tiến lại chờ con mồi. Một kế hoạch thật hoàn hảo! Dù Thỏ có nhìn thấy thì cũng không sao thoát khỏi nanh vuốt của Sói.

Sói chui vào đâu nay nhưng lại không thể chui ra ở đâu kia bởi một lẻ đơn giản là đường ống đang thi công và đang bị một cai cầu nâng lên cao rồi thả xuống một cái rãnh cùng mấy đường ống khác. Lửa hàn xet qua xet lại. Số là để tránh cho đất cát khai lọt vào đường ống, thợ hàn đã tiến hành hàn bit kin hai đầu ống.

Đường ống đã lắp đặt xong. Cai Hà Ma phấn khởi. Thế là

lúc này tòa nhà đã có nước. Dân tình vui sướng. Dọn đến là có nước sạch đun nước pha trà, tắm rửa... Hạnh phúc làm sao!

Tất nhiên trước khi đưa đường ống vào sử dụng phải thử áp lực, kèo nhở thủng ở đâu thì sao? Vả lại nhở khi dân tình mờ voi mà thấy toàn nước bẩn đen ngòm thay vì nước sạch thì có mà chết à? Để tránh rắc rối phải kiểm tra toàn bộ. Vì thế mới cần đến sự hiện diện của cai Hà Mã. Bác là kẻ chịu trách nhiệm về chất lượng công trình.

Và thế là bác Hà Mã mở van. Nước xối xà chảy vào đường ống. Bác kiểm tra áp lực nước và nhận thấy hơi thấp. Cần phải mờ hết, tăng áp lực để phát hiện xem có chỗ nào rò rỉ không. Bác vặn mờ hết cỡ. Sói bị nước cuốn trôi theo đường ống lén tăng trên cùng rồi xuống mãi táng trệt. Lúc này trong Sói không còn là Sói nữa mà nhu một nhúm gié rách bèo nhèo. Sói vừa cố vùng vẩy trong dòng nước vừa gào lên hăm dọa:

Hừ! Thò, hãy đợi đấy!

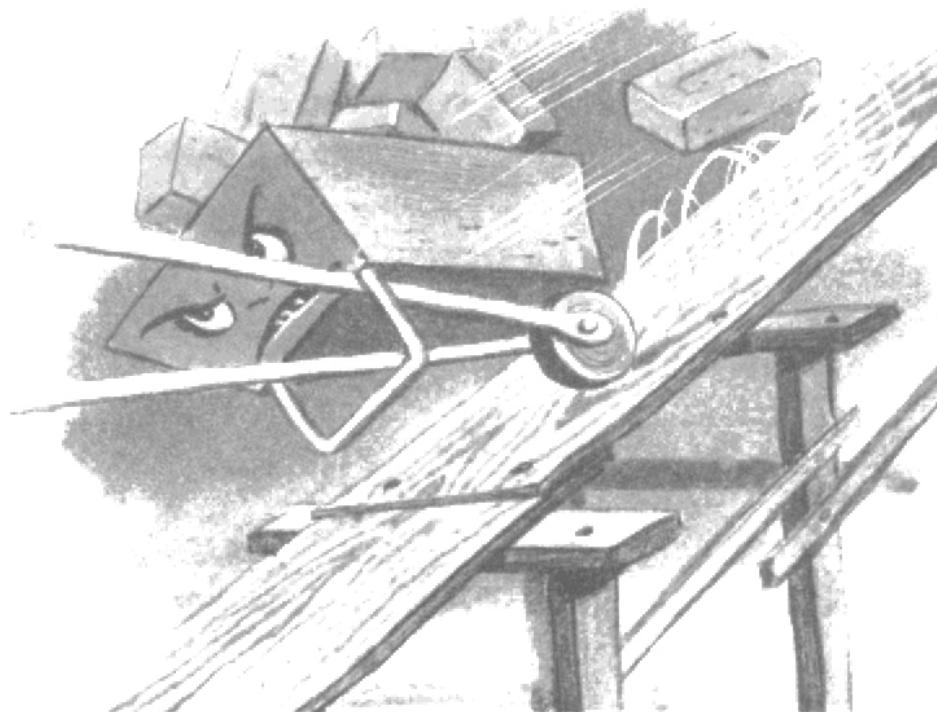
Còn Thỏ, lúc này vẫn thán nhiên đứng chống nạnh ngắm cỗ máy đóng cọc. Một cỗ máy kỳ diệu! Nó cứ tự động nâng lên cao rồi nện xuống ầm ầm.

Sói đã thoát ra khỏi đường ống nước, điên tiết nhảy lên cắn cáu và cù thê thà mình xuống chỗ Thỏ đang đứng, hai tay dang rộng chực thompson cỗ Thỏ. Nhưng thật không may, một cái xe đầy gạch từ trên cao lao xuống. Sói phải ba chân bốn cẳng bò chạy thoát thân.

Nhung thoát đâu co dê! Cái xe gach lát nhào. Cả dòng gach đổ áp xuống đầu Soi, bụi mù mịt không còn nhìn thấy gì cả.

Thỏ thích chỉ đúng nhìn man phiêu lưu của Soi như một khan giả ngồi trên khan đai theo dõi trận bóng đá.

Cung lúc, một bắc thơ sơn tay cầm chổi tay xách một

thùng sơn đây theo cầu thang đi lên. Rõ là một bác thợ yêu nghề. Vừa đi, bác vừa nghêu ngao hát. Bác vẩy cây chổi trên tay. Vẩy đến đâu cái màu xám xịt biến thành vàng óng đến đây, cứ như thể bầu trời xám xịt bỗng ông mặt trời ló dạng. Bác thợ sơn mơ mộng: "*Nói gì thi nói chứ nghề sơn mới thực sự là một nghệ tuyệt vời! Chỉ cần vẩy cây chổi lên là mọi cái bỗng dung đẹp đẽ lạ thường!*".

Bác thợ sơn gặp Sói. Bác đi lên còn Sói chạy xuống. Sói đụng bác thợ sơn. Bác ngã. Cà thùng sơn đổ lên Sói. Lúc này toàn thân Sói là một màu vàng óng, hệt như Sói được nhuộm ánh nắng vàng rực rỡ của mặt trời. Có cảm tưởng như Sói sẽ sung sướng lắm. Nhưng không, Sói điên tiết gầm lên:

Hừ! Thò, hãy liệu cái thán hòn đấy!

Nhin thấy Sói, Thò hoảng hồn. Từ trước tới giờ Thò chỉ mới thấy Sói xám chứ chưa thấy Sói vàng. Chắc đây là một loài mới. Chắc phải dữ lắm, khó mà xoay xở, khó mà chạy thoát. Cứ thế, Thò lùi dân, lùi dân... Lúc này Sói đã dồn Thò vào góc tường.

Nhưng lần này Thò lại gặp may. Bác Hà Mã lại như từ trên trời rơi xuống. Bác tống vào tay Sói một thùng hò và một cái bay.

- Trét đi thằng lười! - Bác nói như ra lệnh.

Ôi, Sói mới căm ghét lão Hà Mã này làm sao! Nhưng

làm sao tránh mặt lão áy đây? Đúng rồi. Phải xây một bức tường bao quanh để lão Hà Mã không sao đến gần mình được! Nghĩ là làm. Sói bắt đầu xây. Bức tường mới lúc một cao.

Rồi. Thế là xong. Sẽ không bao giờ, không bao giờ Sói phải nhìn cái bàn mặt đáng ghét của Hà Mã nữa!

Nhưng Sói đã không tính đến một điều, đó là chừa cho mình một lỗ để chui ra. Thế là Sói bị nhốt trong bốn bức tường. Không đồ ăn, không thức uống, không cửa sổ, không cửa ra vào. Tất cả kín mít như bung.

- AAAAAAAA!!! – Sói gào lên trong kinh hãi, rồi chạy lẩy đà tòng thảng vào bức tường mới xây vẫn còn ướt. Âm... bức tường đó sập...

Sói phải vào bệnh viện cấp cứu. Sói nằm trên giường bệnh, toàn thân bó bột, treo lên để không bị chệch khớp. Rốt cuộc thì chỉ còn cái mặt được chừa ra.

Sói thiếp đi và nằm mơ thấy Thỏ đang đứng đứng tươi hoa trên ban công. Thỏ bám dây leo đến chồ Sói và bị Sói cắt dây... Nhưng không hiểu sao Thỏ không rơi bịch xuống đất mà lại cứ leo đến gần chồ Sói. Đã thế miệng lại còn huýt gió: “*Nếu một người bạn đột nhiên xuất hiện...*”.

Sao thế? Sao Thỏ không rơi? Sói cui gấp người trên ban công, nhìn xuống. Hóa ra Sói đã cát nhám dây. Dây Thỏ đang leo thì không cát mà lại cát phai dây ròng rọc đang kéo bắc Hà Mã lên.

- AAAAAAA! – Sói hép lên sợ hãi và choáng tinh. Lúc này,

Thò trong bộ áo trắng bệnh viện đang đứng ở cửa, tay cầm bó hoa, tay xách một cái túi. Trong túi là táo, bánh ngọt, rượu nho. Chú tươi cười.

Thấy thế Sói càng điên tiết. Sói vớ ngay cây nạng đặt cạnh giường nhào tới chỗ Thò hét:

- *Hừ! Lần này thì may chết với tao!*

Dưới mái vòm rạp xiếc

Rạp xiếc. Đèn sáng lấp lánh.

Ánh sáng của máy chiiec đèn pha cực mạnh roi sáng phông màn, sân khấu. Chỉ vài phút nữa thôi là buổi diễn sẽ bắt đầu. Các chú Voi, Hổ và nhiều nghệ sĩ thú khác chỉ ít phút nữa thôi sẽ xuất hiện. Và đây, nhạc trưởng đã vung cây đũa chỉ huy, tiếng nhạc đã vang lên...

Sói xuất hiện. Không phải trên sân khấu mà giữa hàng ghế khán giả. Vì là đến du một sự kiện văn hóa nên Sói ăn mặc rất sang trọng. Sói khoác một bộ vest đắt tiền, chiếc cà vạt con bướm và giắt một chiếc khăn tay đỏ trên túi áo.

Sói đến muộn. Nói chung Sói không có thói quen đến đúng giờ. Và lúc này Sói tim chồ bằng cách kéo cổ lùi thú đang ngồi dậy để xem sổ ghế.

Đèn rạp xiếc phut tắt. Lúc này, chỉ còn mấy luồng ánh sáng từ ngọn đèn sân khấu. Sói đứng khung. Tối quá! Sói vẫn chưa tìm được chỗ cho mình. Cần phải nhanh chóng tìm chỗ

được chở ngoài. Sói thèo cõi mót chú Báo con ném khòi ghế rồi ngói vào chở của chú.

Ngồi cạnh Sói lúc này là chú Sóc với mót cái ống nhòm to tướng. Chú cười khà khà khoái chí. Nhờ có ống nhòm nên chú nhìn cái gì cũng gần, cũng to. Sói nhìn cái ống nhòm thèm thuồng... “*Ranh con mà bảy đặt ống nhòm!*” – Sói chửi thám, rồi giật phắt cái ống nhòm trên tay Sóc. Đưa ống nhòm lên sân khấu... sau đó lại lia sang phải... Sói ngạc nhiên. “Ô, ai kia? Mắt to, râu, răng... Gióng hét Thỏ...”

Thi hắn chứ ai! Ngay cạnh mà vì tối nên Sói không nhận ra!

Lại một cuộc rượt đuổi! Thỏ chạy xuống cầu thang, Sói theo sau. Thỏ chạy lên sân khấu, Sói cũng lên theo. Sân khấu lúc này đang chuẩn bị cho màn nhào lộn trên không nên đây những dây nhợ lồng thòng. Sói đã đuổi kịp Thỏ. Biết chạy đâu bảy giờ? Phải làm gì đây?

Thỏ nhanh chân bám lấy mót sợi dây leo lên. Sói cũng leo theo. Không lẽ để mất Thỏ?

Thỏ đã leo lên tận nócrap. Đi đâu bảy giờ? Sói đã ở ngay sau lưng! Thậm chí Thỏ còn cảm nhận được hơi thở của Sói. Cũng may, cạnh đó có mót sợi dây căng ngang. Phải đi trên dây chứ biết làm sao bảy giờ? Thỏ bò đến sợi dây, với tay lấy cây gậy thăng bằng và bắt đầu rón rén bước.

Sói cười khẩy: “*Bác mày đây chẳng cần gậy thăng bằng cũng đi như chơi!*” rồi lao đến sợi dây. Một màn biểu diễn chêt người dưới vòmrap xiếc! Sói bước được vài bước rồi sẩy chân,

mắt thằng băng loang choạng rơi xuống sàn sân khấu.
Người nhìn lên, Sói thấy Thỏ vẫn còn bước đi trên dây. Vá
đây Thỏ đã đi đến đầu kia sợi dây. Chú bò cát thảng băng ra,
cụi gập người chào khán giả. Nhưng tràng pháo tay vang lên.

Sói gương đúng dây. Điện tiết. Ai đơi Sói ngã từ dây
xuống suýt chét ma khan già con vỗ tay hoan hô Thỏ!

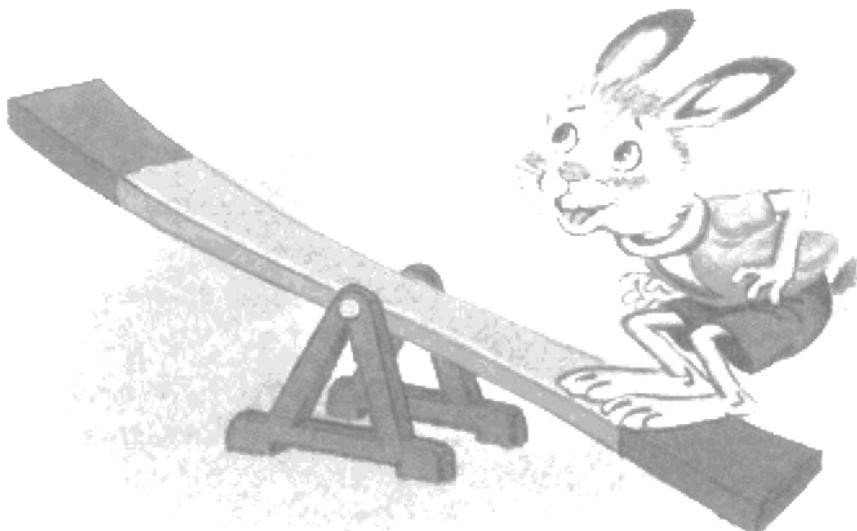
- Nay, xuống đi chú em. Không xuống là có chuyện đấy!
- Sói quát.

Thỏ nhìn xuống thấy Sói đang đứng trên một đầu tăm ván bập bênh đưa ngón tay khêu khêu, ra hiệu bảo Thỏ xuống...

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình... - Thỏ suy tính một giây rồi nhảy xuống đầu con lai cua tăm ván bập bênh. Sói bi hót tung lên cao.

Như một quả tên lửa, Sói bắn lên noc rap, đám thùng bat rap xiếc. Trên kia là trăng sao.

- Hết! Thỏ, hãy đợi đấy!

Dưới vòm rạp, các tiết mục vẫn tiếp tục diễn ra. Trên sân khấu, dưới ánh sáng của mấy ngọn đèn pha, một pháp sư đang ngồi xếp bằng, dùng kèn thổi miên chù Rắn. Một giai điệu phương Đông ngân nga. Chú Rắn từ trong túi ngóc đầu lắc lư theo điệu nhạc...

Tiết mục kết thúc. Cà rạp xiếc như rung lên vì những tràng vỗ tay tán thưởng.

Và đây, vị pháp sư đang ngồi sau cánh gà với cái túi đựng Rắn. Ông rút điếu thuốc, bật lửa định châm hút.

Sói thấy thế cười khẩy, tiến tới chỗ pháp sư, đặt cái túi của mình xuống cạnh túi Rắn.

- Cân lửa a? Có ngay. Xin mời.

Đôi khi Sói cũng ga lăng ra phết! Sói móc cái bật lửa Zippo ra, bật cái tách và chìa tay mồi thuốc cho vị pháp sư.

- Cảm ơn nha Sói.

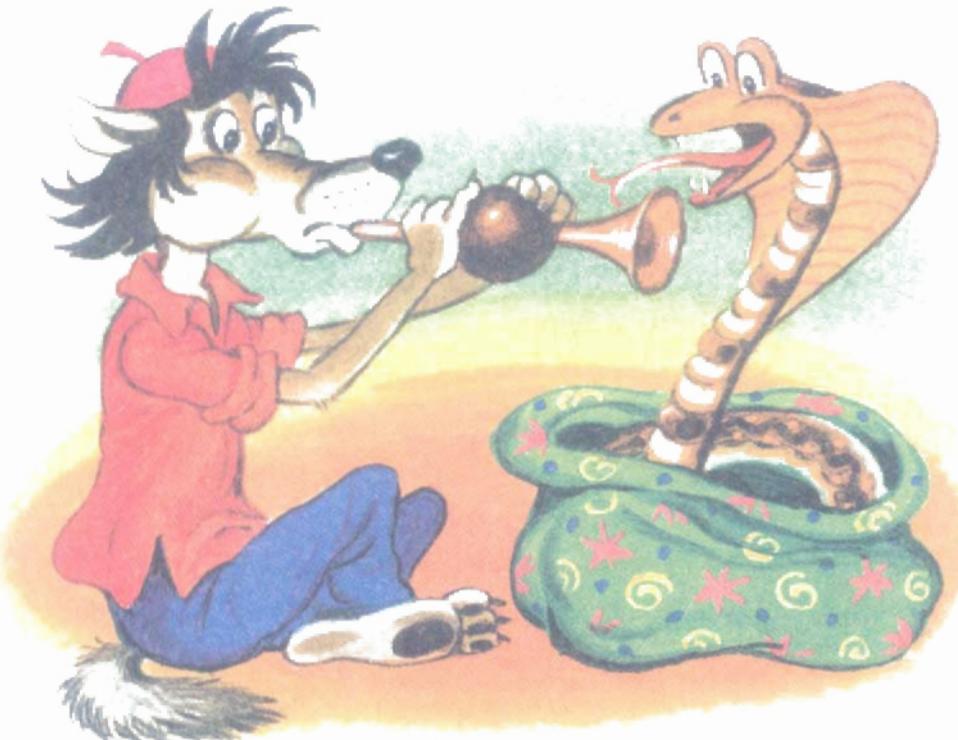
- Không có chi!

Pháp sư và Sói trao đổi với nhau những câu lịch thiệp, và vô tình trao đổi... cà túi. Nói cách khác là Sói và pháp sư cầm lọn túi của nhau. Pháp sư cầm túi của Sói, còn Sói cầm túi rắn của pháp sư.

Và đây, Sói cầm túi lén vào một góc rồi mờ ra. Thế là cuối cùng Sói cũng đã thực hiện ước nguyện mà vì nó, Sói đã thức trắng suốt đêm qua. Sói từng mường tượng ra cảnh này sẽ diễn ra thế nào. Và lúc này, chỉ một giây nữa thôi... là cuộc gặp lý thú sẽ diễn ra...

Sói thở tay vào túi khuo khoáng. Lôi ra một chiếc kén. Cái gì đây? Cái gì khó hiểu thế này? Tai sao? Nó ở đâu ra?

Sói đưa cái kén lên nhìn vào tua hó như nó là một cái ống nhom. Không nhìn thấy gì cả. Không, nó không phải là ống nhom. Sói nhìn kỹ lại. "A, te ra là cái kén. Minh sẽ thối thù!" – Tư nhu, rồi Sói đưa kén lên miệng.

Ngay khi nghe tiếng kèn, chú Rắn từ trong túi chui ra. Một chú Rắn hổ mang đáng sợ. Chú ngực ngắc cái đau, hả to miệng, lè ra cái lưỡi dài nhìn Sói bằng ánh mắt lạnh lùng.

Sói hoàng hôn, vội chơi một điệu kèn rất chi là thống thiết:

- Ngủ đi em yêu, ngủ đi nào...

Chú Rắn dịu lại. Ngậm miệng, nhám mắt lác lác cái đau theo điệu kèn. Sói sung sướng như thầm: "*Hình như nó ngủ rồi*".

Nhưng trong lúc Sói đang định bò chạy thì chú Rắn lại ngọ nguậy, nhìn Sói với cái miệng hà hốc, cái lưỡi thè lè...

Sói lại vờ vội cái kèn và bắt đầu thổi. Chú Rắn lai lim dim mắt, lúc lắc cái đau theo điệu kèn rồi bò ra quấn quanh người Sói như là một biểu hiện cảm ơn điệu kèn của Sói. Sau đó chú bò lên yên vị trên vai Sói.

Sói nhìn chăm chăm cái đầu rắn đang ngủ trên vai mình, nhẹ nhàng đứng dậy, sơ Rắn thức giấc nên miệng vẫn phải tiếp tục điệu kèn, cố nghĩ xem làm sao tống khứ được con Rắn đáng ghét.

Sói đang đi, vừa đi vừa thổi kèn thì gặp mày bác Hổ – nghệ sĩ biểu diễn xiếc mô tô.

Mấy chiếc mô tô chuẩn bị phóng ra sân khấu. Mỗi chiếc kéo theo một dài băng. "Hay lắm!" – Sói như thầm và cột đuôi Rắn vào một dài băng.

Chiếc mô tô phóng ra sân khấu. Dài băng căng ra,

quán lấy người Sói kéo theo, mót hút. Sói bị cuốn đi như một cơn lốc.

Thó xuất hiện, tró mắt nhìn. Cái gì thế này? Không lẽ là lốc?

Chiếc mỏ tò giòn tốc. Sói hiện ra mỏi lúc mót rõ. Điều này đồng nghĩa với việc Thò phải tiếp tục chạy thoát thân. Cuộc rượt đuổi lại bắt đầu!

Thò chui vào một cái chuồng, Sói chui theo. Nhưng Thó nhanh chân chạy ra khỏi chuồng, đóng sập cửa, kéo chốt, nhốt Sói trong đó. Bị nhốt, Sói dùng hết sức tông cửa, nhưng cửa chuồng vẫn đóng im im. Lúc này, ở góc chuồng có một cái giỏ hình đốm khoang cưa quay. Một bác Hổ to tướng, đôi mắt lầm lì như con ngái ngủ. Bác tiến lại phía sau lưng Sói, nhìn và thè lưỡi liếm đau Sói. Sói ta thì vẫn không ngoảnh lại mà cứ tiếp tục phá cửa chuồng. Bị liếm đau, Sói điên tiết gõ chân đá hậu cho bác Hổ một phát. Miệng cắn nhăn:

- Thôi đi! Đừng có phá ta!

Bác Hổ tức giận tự nhủ: "Tao đối xử với chú mày từ té mà chú mày còn đá tao là sao?" – Bác nắm cổ Sói vân đau Sói lại phía mình.

Nhận ra kẻ trước mặt, Sói rùng mình, lao người vào cửa chuồng... Bác Hổ gầm gừ lao theo. Cứ thế Hổ rượt Sói chạy vòng vòng quanh chuồng. Được một lúc, Sói kiệt sức, đành đứng run rẩy trên đôi chân yếu ớt chờ chết. Hổ tiến lại, há miệng, mấy cái răng nanh to, sắc nhọn nhìn phát khiếp!

Thấy thế, Sói vô ngay lấy một khúc thịt to ném vào miệng Hổ. Hổ ngoạm khúc thịt nhai ngấu nghiến, nhả xương ra. Hổ ăn xong vẫn gầm gừ. Lúc này Sói liền ném vào miệng Hổ một cục sắt. Nhưng Hổ không thèm ăn, ném trả lại.

Thò đứng ngoài nhìn cảnh tượng, thương cho Sói nhưng không biết làm gì để giúp. "Không lẽ để Sói chết thảm? Dù gì chăng nữa thì Thò cũng đã đồng hành cùng Sói bao nhiêu năm nay!". Nghĩ thế, rôi nhanh như chớp, Thò giật khẩu súng trên tay người day Hổ đưa cho Sói. "Này cầm lấy mà tự vệ!"

Nhưng Sói không còn hồn via đâu mà nghe. Sói chia họng súng vào cái miệng đang há hốc của Hổ. Hổ quặp ngay lấy họng súng, quay sang hướng Sói, bóp cò... Sói hoảng hồn chạy vòng vòng quanh chuồng tránh đạn.

Thấy nguy, Thò liền mờ cửa cho Sói ra và nhốt Hổ lại. Có vẻ như chủ đã cứu mạng Sói - kẻ thù truyền kiếp của mình. Trong khi đó, Sói vẫn chưa kịp hoàn hồn. Sói ta đứng run rẩy, hai hàm răng đánh vào nhau lặp cập.

Thấy tội, Thò đưa cho Sói một chai sữa. Sói ngửa cổ tu.

Trong chuồng, Hổ nhìn Sói điên tiết. Một tiếng nổ chát chúa vang lên. Viên đạn trúng ngay chai sữa. Cái chai vỡ nát. Trên tay Sói lúc này chỉ còn cỗ chai. Sói đứng đấy, mồ hôi tèm lem toàn sữa, nhưng miệng vẫn gào:

- Hừ! Thò, hãy đợi đấy!

Cuộc gặp gỡ ở viện bảo tàng

Một bữa nọ Thỏ vào thăm bảo tàng. Chủ muôn bổ sung kiến thức lịch sử. Dù sao thì biết được người cổ đại sống thế nào cũng là điều lý thú. Hơn nữa Thỏ còn trẻ nên cũng hiểu kỹ.

Trước cửa ra vào có hai dung sĩ mặc áo giáp, đầu đội mũ sắt, tay cầm rìu đá đứng gác.

Thỏ đi qua hai dung sĩ và không để ý rằng đôi mắt của một trong hai dung sĩ đang dõi theo chủ. Tất nhiên đó không phải dung sĩ mà là Sói. Sói núp trong bộ áo giáp đó để bัง mọi giá thợp cổ Thỏ.

Thỏ bước vào phòng gửi đồ, nơi bác Hà Mã – nhân viên bảo tàng đang gà gật (Bác Hà Mã là kẻ thích thay đổi nghề nghiệp).

Và cũng như bao khách tham quan bảo tàng khác, Thỏ tháo giày, lấy một đôi dép xốp xỏ vào chân, rồi bước vào phòng trưng bày. Sở dĩ phải đi dép xốp vào bảo tàng là vì

khách tham quan thi đông mà ai cũng đi giày vào thì chẳng mấy chốc mà sàn bảo tàng mòn vẹt cà đi.

Cùng lúc, một dung sĩ đứng ở cửa cũng đến chở giờ đựng dép đưa bàn tay bọc sắt cứng nhắc định lấy một đôi xỏ vào chân nhưng... mấy ngón tay cứng ngắc không sao cọ cua!

Bức minh, dung sĩ thọc nguyên cây lao vào thùng đựng dép như người ta chọc tiết heo. Mấy đôi dép rơi ra, Dung sĩ thò hai chân bọc giáp sắt vào và trượt dài trên nền sàn gỗ bóng loáng như một nghệ sĩ trượt băng. Hết trượt chân trái lại xoay mình trượt trên cả hai chân.

Lúc này Thỏ đang đứng ngắm bức tượng “Người tiên sú”. Ngắm một lúc, Thỏ đi tiếp. Còn “Người tiên sú” thì vẫn đứng yên trong bộ khổ lồng thú với một cái búa đá to tướng trên tay. Cái búa đá ấy là công cụ săn bắt Voi Ma Mút, đồng thời cũng là vũ khí tự vệ của họ.

Và “kẻ thù” lúc này là đây! Sói trượt băng băng, đến lúc định hám lại thì hám không kịp. Cứ thế, Sói ta cảm lao phóng thẳng vào người tiên sú. Bị đụng mạnh, cây búa đá to tướng trên tay người tiên sú phang thẳng vào đầu “dung sĩ”.

Thé là “dung sĩ” đung tro ra giữa bao tang. Chân tay đau cả nhung không đau, chàng khác nào nhân vật trong truyện “Ký si không đau”. Dung sĩ đưa hai cánh tay sát lên sờ sờ cái lò - nơi cái đau tung ngư tri ở đó, có tim cài đau nhưng không sao tìm thấy. Vua mới đây thời nhưng lúc này no đà biến đau mắt tiêu!

Cuối cùng thì dung sī - Sói cũng tìm thấy đau. Sói nhặt lên gân vào cổ rồi thở phào nhẹ nhõm...

Sói đi tiếp và nhìn thấy tấm biển CẤM HÚT THUỐC treo trên tường.

Tính Sói vốn thích làm những điều trái khoáy. Một khi người ta cấm hút thuốc là y như rằng Sói phải hút! Hơn nữa lúc này Sói vừa phải trải qua một sự kiện kịch tính - phải đi tìm cái đầu của mình.

Sói rút một điếu thuốc, châm lửa rồi phả ra nhung cuộn khói hình tròn. Đúng lúc đó, Sói nhìn thấy Thỏ đang đứng ngắm tranh ở phòng bên cạnh.

- Ô...Ô... ô...ô...ô!!!!

Sói rụt đầu vào cái mū giáp sắt, tiếp tục rít thuốc. Đột nhiên Sói ngửi thấy mùi gì đó khen khét. Hình như có gì đó cháy. Cháy thật! Ôi! Thi ra Sói đang cháy! Sói cuống quýt, nhảy cà tung cà tung. Để tự dập lửa, Sói dùng hai cánh tay sắt đập đập vào người. Ngọn lửa không những không tắt mà còn bùng lên. Chợt thấy một bình nước, Sói vồ ngay lấy và dốc ngược vào người. Ngọn lửa vẫn không chịu tắt.

Có tiếng chân chạy mỗi lúc một gần. Đó là tiếng chân của bác Hà Mã. Thấy ôn ào, bác vội chạy đến kiểm tra xem có chuyện gì xảy ra.

Bác đến chỗ bức tượng người tiên sù và ngạc nhiên không hiểu sao tay cầm búa người tiên sù vẫn giữ lên, giờ lại hạ xuống. Có gì đó không ổn. Chẳng trách gì có tiếng động! "Cần phải sửa lại tư thế cho người tiên sù". Nghĩ thế, bác Hà

Mã nàng cánh tay cầm búa của người tiên sùi lén để vào vị trí cũ.

Trong khi đó, Sói vẫn đang cuồng cuồng vì lửa. Sói không sao dập tắt được. May phát hiện ra một cái bình chữa cháy ở góc phòng, Sói lao như bay tới chớp lấy dốc ngược xuống sàn và hướng dòng bọt trắng xóa vào người.

Cuối cùng thì ngọn lửa cũng chịu tắt, còn Sói thì biến thành một quả cầu bọt. Chẳng khác gì một kè mù, Sói đưa hai tay quờ quạng dò đường.

Trước mặt Sói vẫn là pho tượng người tiên sùi sừng sững với búa đá trên tay. Sói không nhìn thấy gì, cứ thế tông cây đao trúng ngực pho tượng. Và lần này thì búa đá lại choáng vào đầu Sói.

Dũng sĩ thời trung cổ cứ đứng trơ ra trong đống bọt trắng xóa. Và mặc dù mờ mịt trong cái thế giới ấy nhưng Sói vẫn cõi hé mắt nhìn và không quên gầm gừ dọa:

Hù! Thò, hãy đợi đấy!

Còn Thò thì cho đến lúc này vẫn không hay biết gì về những cuộc phiêu lưu của Sói. Lúc này chú đang mải mê ngắm một cái bình cổ với một hình vẽ trừu tượng. Thò cứ mè mài ngắm mà không biết Sói cũng đang ngắm mình. Cuối cùng khi đá nhìn ngắm chán chê, Thò quay lại thì thấy Sói đang đứng trước mặt! Trốn đâu bây giờ? Và, nhanh như chớp, Thò chui tọt vào bình.

Sói cười khẩy:

– Hay thật! Không biết người xưa đã đựng gì trong cái bình ấy? Chẳng lẽ lại đựng Thò?

Sói thò một chân vào bình, tinh chui vào, nhưng không lọt. Điện tiết, Sói ôm cái bình dốc ngược lên và cù thế lắc lia lịa. Thế mà Thò vẫn không chịu ra. Ngay lúc đó, Sói nhìn thấy trên bức tường đối diện trung bày vô số vũ khí của người tiền sử. Đó là những chiếc búa đá đú kích cỡ.

"Ó! – Sói tự nhủ - *Cần phải lấy một cái búa để động cho Thò một phát. Phải đập nát cái bình ra mới được!*"

Nghỉ là làm. Sói bỏ cái bình xuống chạy đến chọn một cái búa. Nhưng trong lúc Sói đang chọn búa thì Thò đã nhanh chân chui ra khỏi bình và chạy mất tăm.

Chọn được búa, Sói dùng hết sức bình sinh phang một phát vào chiếc bình cổ. Chiếc bình biến thành một cái bình hoa. Từ bình hoa thò ra hai cánh tay nhỏ xíu xinh xắn.

Bực mình, Sói phang một phát vào bình hoa. Bình hoa biến thành một cái ấm trà.

Lại một phang nữa. Cái ấm trà biến thành cái ấm tích.

Một phang nữa... Cái ấm tích biến thành cái đèn ngủ...

Điện tiết Sói cầm cái đèn ngủ ném xuống sàn. Cái đèn ngủ vỡ nát lên và biến trở lại thành cái bình cổ như ban đầu. Hình như cái bình có phép màu hay sao ấy.

Trong lúc Sói hì hụi với chiếc bình cổ thì Thò đã sang xem phòng trung bày vũ khí. Ở đấy có đủ: nỏ, cung tên, máy bắn

đa... Va cung ở đây Sói tim thay Thỏ... Hoàng hôn khỉ thay Sói, Thỏ với lần sau tăm khiên. Nhưng khôn nòi hai cái tai dài của Thỏ cùi thò ra.

Sói nhìn sang phải, tăm khiên nghiêng sang phai. Sói nhìn sang trái, tăm khiên nghiêng sang trái. Sói nhón chằn nhìn từ trên xuống, tăm khiên cung nàng lén che.

"Được rồi... - Sói tư nhu - Vậy thi thé này. Minh sẽ dung có may bán đà... Đέ xem chu may có con dung khiên che chắn được không!?"

"Pảng"... Một viên đạn bay vọt lén trung ngay tăm khiên. Tăm khiên bay mất, tro lai mình Thỏ.

- Bây giờ thì ta không bắn chú mày bằng đạn đá nữa. Đạn đá thế là đủ rồi. Bây giờ chỉ cần một viên sỏi cũng đủ... - Sói cười khẩy.

Sói chọn một viên sỏi nhỏ và lắp nó vào cỗ máy bắn đá. Sói cười đặc chí, không thèm bắn vội cốt để kéo dài sự thỏa mãn. Cuối cùng thì Sói cũng bắn. Hòn sỏi vút vào khoảng không nhưng không trúng Thỏ mà trúng vào cánh tay bức tượng đang giương cung bắn. Mũi tên trên cày cung bay đi trúng cây búa đá của một pho tượng khác... Cú thế liên hoàn: tên bay, búa bay... vèo vèo. Xung quanh Sói lúc này là cả một trận chiến.

Sói hoảng hồn đi giật lùi rồi lọt vào cỗ máy bắn đá, và thế là Sói bị bắn văng đi... Sau khi lợn tung phèo máy vòng, Sói bị cuốn vào một tẩm thàm.

Trong lúc Sói cố tìm cách chui ra thì Thỏ đã nhanh chân lặn mất.

Thỏ lẩn vào gian trung bày pho tượng các vị thần cổ đại Hy Lạp rồi khóa trái cửa lại...

Sói tim moi cách vào nhưng không sao vào được. Sói lui lại nhìn quanh và thấy một khúc gỗ treo lủng lẳng trên tường bằng những sợi dây xích dài có gán dòng chữ: "**Vũ khí phá tường**".

"Thế là quá rõ - Sói suy luân – Một khi đã đẽ là vũ khí phá tường thì cứ thế mà phang."

Nghĩ thế, Sói liền dung đưa khúc gỗ rời đáy thằng vào tường.

Không ăn thua. Bức tường vẫn sưng sưng.

Sói lại lấy hết sức bình sinh đung đưa rồi đáy thật mạnh vào tường một lần nữa. Và lần này cũng chẳng ăn thua.

Chi có cái đau của pho tượng Venera bên kia tường bị rơi. Còn khúc gỗ thì vì bị đung đưa mạnh quá nên đứt xích rớt xuống sàn, lăn lồng lóc.

"Một khi khúc gỗ không phá được thi dùng thân mình vậy"

- Nghĩ thế, Sói bám vào một sợi dây xích, đu người lên, dùng chân đạp vào tường cho toàn thân bay ra xa và cứ thế húc đau vào tường... Tường vỡ. Thế là đau Sói đã làm nên chuyện. Té ra đau Sói còn cứng hơn khúc gỗ! Lúc này thay cho cái đau của pho tượng nữ thần Venera là cái đau Sói - tráng vì vôi vữa và chẳng khác nào được tạc bằng đá cẩm thạch.

Nghe tiếng động, bác Hà Mã lại chạy đến. Bác thấy không ổn. Pho tượng thì mất đầu, trong khi đó trên tường không hiểu sao lại thò ra một cái đầu Sói. Bác Hà Mã đến đáy pho tượng Venera lại sát tường cho khớp với cái đầu thò ra. Lúc này pho tượng Venera có hẳn cái đầu Sói. Xong việc, bác Hà Mã lui lại mấy bước nhìn pho tượng, xoa xoa hai tay vào nhau vẻ thỏa mãn. "Thế là moi cái lại đầu vào đấy!" - Bác tự nhủ.

Trong khi đó, Sói thi trọn trùng mắt nhìn cái thân hình mới của mình và đắm mình thích vào ngực pho tượng, miệng không quên làm nhảm:

Hừ! Thò, hãy đợi đáy!

Những trận đấu thể thao

Tại một phi trường hiện đại, chiếc Concord vừa hạ cánh xuống đường băng. Hai chiếc xe chạy đến. Cánh cửa máy bay từ từ mở ra...

Từ máy bay Thỏ trong bộ đồ thể thao bành bao xuất hiện. Chú đưa tay vày chào và bước xuống cầu thang. Liên sau chú là một chú Thỏ khác, cơ bắp vạm vỡ với một đôi găng quyền Anh khoác vai cũng xuống theo. Sau chú Thỏ - võ sĩ quyền Anh là một chú Thỏ - vận động viên bóng rổ.

Mấy chú Thỏ - vận động viên khênh khạng bước xuống cầu thang. Chúng đến để dự Thế vận hội Olympic Moscow.

Đón các chú thỏ này là chú Thỏ quen thuộc của chúng ta. Chú đang đứng sát cầu thang với một bó hoa tươi thắm trên tay. Dù sao thì các chú Thỏ này cũng là bạn bè và vì thế nên phải chào mừng.

Sau những cái ôm hồn, bắt tay, tiếng reo mừng, các chú Thỏ này mới đến được một chiếc xe sơn màu đỏ rói lướt bon bon trên đường.

Chú Thỏ của chúng tay đang đưa tay vẫy thi đột nhiên thấy bàn tay ai đó khêu khêu vào vai. Ngoành lại. Hết hồn. Ai thế này? Tất nhiên là Sói chứ chẳng ai vào đây nữa!

Cùng lúc Sói nghe có tiếng gầm rú của động cơ máy bay sau lưng. Sói giật mình ngoài lại. Thở thưa cơ bò chạy thoát thân.

Sói đang chung hứng thì thấy một chí Heo điêu khiển một chiếc xe điện nhò chạy qua. Sói liền thompson cổ chí Heo ném khỏi xe và nhảy lên xe cầm lấy tay lái. Lại một cuộc rượt đuổi! Nhưng vì không biết điêu khiển nên Sói cùng với xe cứ chạy lồng vòng khắp sân bay. Khi xe chạy tới dưới một chiếc máy bay trực thăng thì chẳng may chiếc mủ trên đầu Sói rơi xuống, bịt kín cả hai mắt. Sói ta không còn thấy gì nữa. Mà cũng may là Sói không nhìn thấy gì, chứ nếu không đã chết giặc vì sợ! Một chiếc máy bay đang hạ cánh xuống đường băng, chỉ thiếu chút nữa là Sói bị bánh xe máy bay cán nát.

Trên đường băng, một chiếc máy bay đang chuẩn bị cất cánh. Chiếc xe điện của Sói chẳng may va vào đuôi máy bay.

Và đây, động cơ máy bay tăng tốc. Luồng không khí từ động cơ máy bay thổi mạnh phả vào mặt Sói. Chiếc xe từ từ bốc lên không, mỗi lúc một cao.

Gió thổi, chiếc mủ trên mặt Sói bị hất tung. Lúc này Sói mới thấy mình bị máy bay bốc lên không. Nhìn xuống, Sói hoảng hồn. Mọi thứ bên dưới nhòe dần, nhòe dần rồi mờ hẳn...

Cung còn may la cuối cung thi chiếc xe điện của Sói tách
được khỏi đuôi máy bay. Nó cư thế rơi tự do...

May mắn thoát chết sau cú rơi tự do, lúc này Sói đang đứng trước sân vận động chờ Thỏ. Sói nhìn lén lá cờ vè năm hình tròn Olympic quyền vào nhau rồi rít thuốc, phả lên trời những vong khói. Phải nói rằng bắc Sói ta tài thât: những vong khói tròn Sói phả ra chẳng thua kém gì năm vong tròn Olympic là mấy. Sói chạy vào sân. Cùng lúc, Sói nghe tiếng trong tai:

- Võ sĩ Thỏ góc trái võ dài...

- Ô hay lám! Bây giờ ta cho chu may biết tay!

... Khán đài chật cứng khán giả. Hàng ngàn người la hét, reo hò, chờ đợi. Sàn thi đấu sắng rực.

- Và đây góc phải vò đài là võ sĩ... võ sĩ Sói! – Vị trọng tài tuyên bố.

Liên ngay đó Sói nhảy lên vò đài. Với cái áo choàng màu đỏ, đôi găng tay trắng và đôi giày thể thao Adidas, Sói cúi khắp các hướng chào khán giả. Bây giờ thì Thỏ coi như tiêu đời nhà ma! Sói sẽ dùng thế liên hoàn đấm cho Thỏ tan xác!

Trong khi đó, ở góc trái, Thỏ vẫn đứng quay lưng về phía Sói và cùi chỏ chui giày vào thảm.

- Bắt đấu! - Vị trọng tài hô.

Cuối cùng thì Thỏ cũng chịu quay lại và hất cái áo choàng trên người xuống.

- Ôi! Ai thế kia?! – Sói hoảng hồn.

Đó không phải là chú Thỏ của chúng ta! Trước mặt Sói là một chú Thỏ hoàn toàn khác: lực lượng, cơ bắp cuồn cuộn, da rám nắng và có vẻ không biết sợ là gì.

Sói hoang mang định bỏ chạy. Nhưng đau đớn dễ dàng thế! Trong tài đã ra hiệu lệnh cho trận đấu bắt đầu.

Thế là Sói chỉ còn cách chạy vòng vòng trên vò đài tránh đòn. Trong khi đó, Thỏ cứ nhún nhảy, vờn Sói như Mèo vờn Chuột.

Cuối cùng không chạy được nữa, Sói lao vào ôm lấy Thỏ và tìm cách gạt chàn quật cho Thỏ ngã.

- Buông! - Vị trọng tài hô.

Và trận đấu lại bắt đầu. Sói dồn hết sức ra một loạt đòn nhung không trúng Thỏ. Tất cả nhu đấm vào khoảng không. Đường như không có Thỏ trên sàn đấu. Trong lúc đó Thỏ lẩn sau lưng Sói.

Đấm chán, Sói cùi gấp người nhìn về phía sau - giữa hai chân để tìm Thỏ.

Nhin cái mặt Sói thò giữa hai chân, Thỏ liền ra một đòn ngắn. Cái đòn Sói văng sang một bên. Lại một đòn nữa. Sói ngã lăn ra sàn. Trọng tài bắt đầu đếm:

- Một... hai... ba... Nốc ao!

Cuối cùng thì Sói cũng tinh. Sói nhìn thấy một chú Thỏ đang ngồi sau bàn cờ vua liên lại ngôi cạnh.

Thỏ đi một nước, Sói cũng đi một nước. Thỏ suy tính một giây rồi đi thêm một nước nữa. Thấy thế, để chế nhạo Thỏ, Sói dí một nước tốt...

- Không... không được đi thế! - Thỏ giáng giải.

- Cái gì! Tao mà không được?! - Sói bức tức, hất đổ bàn cờ.

Thấy thế Thỏ đứng bất động. Và lần này Sói lại không gặp may! Trước mặt bác là một chú Thỏ cao to lừng lững. Cao đến nỗi Sói chỉ đứng ngang thắt lưng Thỏ. Thị ra đó là Thỏ - vận động viên bóng rổ. Thỏ thòp cổ Sói rồi vung tay ném vào rổ. Sói bị mắc kẹt ở đó. Nhìn xuống, Sói thấy một chú Thỏ đang thủng thủng dạo bước bên dưới. Đó chính chú Thỏ mà bấy

làu Sói rượt đuổi. Chú Thò quen thuộc của chúng ta!

Sau một hồi chật vật, cuối cùng Sói cũng thoát khỏi cái rõ đáng ghét. Sói chạy khắp sàn vận động, cửa nào cũng hé nhìn vào. Thấy một chú Thò mặc một bộ đồ võ sĩ đang đưa tay gõ gõ xuống khúc gỗ trên mặt bàn, Sói nhìn kỹ, cố đoán xem đó có phải là chú Thò mình cần tìm hay không. Còn chú Thò mặc đồ võ sĩ thì mỉm cười lịch sự:

- Thò đây! Thò đây!

Bất thình linh Thò hét lên một tiếng, đưa tay lén chặt xuống khúc gỗ. Khúc gỗ vỡ ra từng mảnh. Xong, Thò cúi gập mình chào và mỉm cười đi ra khỏi phòng.

Sói gãi đầu gãi tai. “*Mình cũng phải thử xem sao. Chẳng lẽ Thò làm được mà mình lại không?*”. Thế là Sói cũng hét lên một tiếng rồi vung tay chém xuống khúc gỗ.

Nhưng khúc gỗ không bể, chỉ có tay Sói là sưng vù lên một cục. Nhìn thấy cái vòi nước, Sói tiến lại mờ nước ngâm bàn tay sưng. Và lần này Sói nhìn thấy Thò đang trốn ở đấy. Để cài trang, Thò cũng mặc một bộ đồ võ sĩ.

- Thò phải không? - Sói hỏi.

- Thò đây! - Chú Thò run lập cập không hiểu sao lại trả lời bằng tiếng Nhật.

- Thò thât à? - Sói hỏi lại vẻ nhạo báng rồi thompson cổ Thò kéo lại khúc gỗ để trên bàn. - Nếu là Thò thât thì hãy làm lại một lần nữa cho bác mày coi!

Sơ hãi, Tho vó vó vào khuc gỗ rồi bát ngo phang manh xuồng mót đâu khuc gỗ. Khúc gỗ bát lén phang đầu kia vào quai ham Soi. Soi ôm quai ham quằn quại, còn Tho thi ba chán bón cáng chạy mất.

Va thé là lai ruột đuối! Lần này là trên sàn vận động. Tại đây, hai tay đua đang chuẩn bị cho cuộc đua xe đạp.

Tho nhanh chán nhảy phoc lén yên một chiếc xe, có cổ phong. Soi cũng nhảy lén chiếc con lai. Chỉ có điều Soi không đạp xe ruột theo mà quay xe lai đòn đầu. Hai chiếc xe lao tới với tóc đỏ kinh hoàng và... đung nhau cai rám!

Bánh xe, khung, sườn... gày và bay tung tóe.

Từ hai tay đua, lúc này cà hai cùng leo lên một chiếc xe đạp đôi. Thó ngồi trước cầm lái còn Sói ngồi sau. Cà hai cùng co cổ đạp. Chiếc xe cư thế phóng như bay. Nó băng qua đường đua trong sân vận động rồi lao thẳng ra xa lò.

Đúng lúc này, ngoài xa lộ cũng đang diễn ra cuộc đua xe đạp toàn thành.

Xe của Thỏ và Sói chạm đích đầu tiên. Giữ chức vô địch.

Những tràng vỗ tay, những tiếng hò reo và những bó hoa tươi thắm dành cho các nhà vô địch. Sói và Thỏ được tặng huy chương vàng và được tặng quà.

Khi những tiếng vỗ tay reo hò tạm lắng xuống. Sói và Thỏ mở hộp phẩn thường. Trong hộp là một chiếc bánh sô-cô-la to tướng. Trên bánh là biểu tượng Sói và Thỏ.

Thó thò tay định cắn một miếng bánh nhưng liền bị Sói phát cho một cái vào tay. Không được... Sói cầm tượng Thỏ băng sô-cô-la lên ngâm nghĩa rồi cắn đứt cái đầu ăn một cách ngon lành.

Thấy thế Thỏ cũng bóc tượng Sói lên bỏ vào miệng cắn đứt đầu Sói, trả thù.

Thấy thế, Sói điên tiết ném tượng Thỏ xuống đất và lai ruột Thỏ chạy bạt mạng và không quên lời hăm dọa:

Hừ! Thó, hãy đợi đấy!

Vài nét về dịch giả

Anh Cott (tên thật là Nguyễn Đình Cott) sinh ngày 10 tháng 4 năm 1951 tại Nghệ An, hiện sống tại thành phố Hồ Chí Minh.

Bắt đầu dịch sách từ khi còn học đại học tại Leningrad (nay là Saint Petersburg, Nga) thuộc Liên Xô cũ.

Tính đến thời điểm hiện tại đã có hơn 45 tác phẩm dịch được xuất bản.

Tác phẩm dịch đầu tay là bộ tiểu thuyết phản gián "**Hiệp hai**" của tác giả Taradankin, NXB Lao Động xuất bản năm 1981.

Tác phẩm thứ hai cũng là một bộ tiểu thuyết tình bao của tác giả Yulian Semionov "**Lệnh phát súng**", NXB Văn Nghệ TP. Hồ Chí Minh xuất bản năm 1986.

Tiếp theo sau là một loạt tác phẩm khác:

- "**Bút ký dự thảm**" - NXB Công An Nhân Dân

- "**Tôi phạm cố côn tráng**" - NXB Công An Nhân Dân.

- "**Sức mạnh của sự quen biết**" - NXB Văn Nghệ TP. Hồ Chí Minh

MỤC LỤC

LỄ HỘI MUA ĐỒNG	7
CHUYÉN TI-VI	19
TRÊN CÔNG TRƯỜNG XÂY DỰNG	27
DƯỚI MAI VÒM RẠP XIẾC	36
CUỘC GẶP GỠ Ở VIỆN BẢO TÀNG	45
NHỮNG TRẬN ĐẤU THỂ THAO	54

K. Kurlianski, A. Khait

Minh họa : S. Bordiug

Hãy đợi đây!

6

FIRST NEWS

Chịu trách nhiệm xuất bản:

ĐỖ THỊ PHẦN

Biên tập : Đức Huy

Trình bày : First News

Sửa bản in : Anh Khoa

Thực hiện : First News - Trí Việt

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

90 Ký Con, Phường Nguyễn Thái Bình, Quận 1, TP. HCM

ĐT: (84.8) 38216009 - 39142419 - Fax: (84.8) 39142890

Email: nxbsaigon@vnn.vn - bientapvhsg@yahoo.com

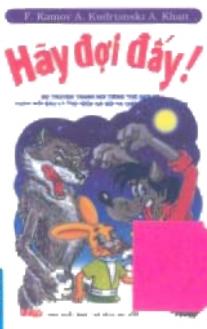
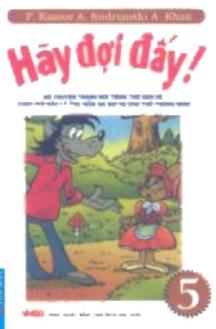
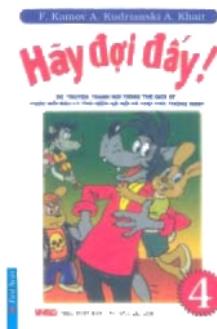
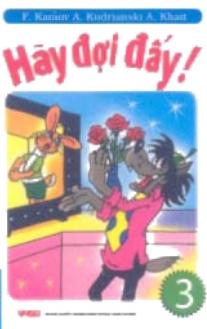
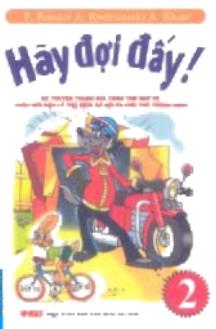
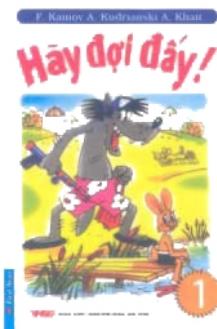

In 3,000 cuốn khổ 14,5 x 20,5 cm, tại Công ty Cổ phần In & Thương mại VINA (27-29 Hai Ba Trưng, Q.1, TP.HCM). Giấy ĐKKHXB số 65-2009/CXB/222 01/VHSG ngày 21/01/2009 - QĐXB số 310/QĐ-VHSG cấp ngày 16/07/2009.

In xong và nộp lưu chiểu Quý III/2009.

Hãy đợi đấy!

BỘ TRUYỀN TRANH NÓI TIẾNG THẾ GIỚI VỀ CUỘC ĐỐI ĐẦU LY THÙ GIỮA GÀ SÓI VÀ CHÚ THÒ THÔNG MINH

**vietjot
namnhat**
vietnamthebest

First News

CÔNG TY VĂN HÓA SÁNG TẠO

UẤT ĐỘC ĐÁY - TẬP

8935086 813041

GIA: 22.000 ĐỒNG